

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4228/2555

บริษัทสุนิสา จำกัด โจทก์ กรมศุลกากร จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 148, ป.พ.พ. มาตรา 7, ป.พ.พ. มาตรา 193/33, ป.พ.พ. มาตรา 193/30

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตามคำพิพากษาของศาลอาญาในคดีหมายเลขแดงที่ 2522/2527 ระหว่างพนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ บริษัทสุนิสา จำกัด จำเลยตามเอกสารหมาย จ.1 ซึ่งศาลพิพากษาว่า ข้อเท็จจริงยังรับฟังไม่ได้ว่าสินค้าพิพาทที่โจทก์นำเข้าจัดอยู่ในประเภทศุลกากร ประเภทที่ 39.6 ข จึงพิพากษายกฟ้องคดีดังกล่าวถึงที่สุดแล้ว ประกอบกับคดีส่วนแพ่งนั้นจำเลยได้ฟ้องเรียก ค่าภาษีอากรโดยอาศัยพิกัดศุลกากรตามที่อ้างให้โจทก์วางประกันค่าอากรและขาดอายุความ 10 ปี ตามมาตรา 10 วรรคสาม แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 แล้ว ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า เป็นกรณีต้อง คืบเงินประกันค่าอากรดังกล่าว เพราะเหตุที่ได้เรียกเก็บไว้เกินจำนวนอันพึงต้องเสียหรือเสียเพิ่ม ซึ่งตามมาตรา 112 จัตวา วรรคสี่ แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 บัญญัติให้คืนพร้อมดอกเบี้ย ร้อยละ 0.625 ต่อเดือน ของจำนวนที่ต้องคืนโดยไม่คิดทบต้นนับแต่วันที่ได้วางเงินประกันค่าอากร จนถึงวันที่มีการอนุมัติให้จ่ายคืน เงินประกันค่าอากรกับเงินประกันค่าปรับกรณีสำแดงพิกัดเป็นเท็จ ทำให้อากรขาดตามฟ้องเป็นเงินคนละส่วนกัน และแม้ว่ามาตรา 112 จัตวา วรรคสี่ แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มิได้บัญญัติให้จำเลยต้องเสียดอกเบี้ยสำหรับเงินวางประกันค่าปรับ แต่ การที่โจทก์ต้องวางประกันค่าปรับดังกล่าวถือว่าโจทก์ต้องเสียหายตั้งแต่วันวางเงินประกันค่าปรับ ดังกล่าวโดยไม่สมควร ดอกเบี้ยในเงินประกันค่าปรับตามที่โจทก์ฟ้องเรียกร้องจากจำเลยเข้า ลักษณะเป็นดอกผลสินิทยที่โจทก์พึงได้ตาม ป.พ.พ. มาตรา 148 วรรคสาม ปรากฏตามคำฟ้องและ ทางนำสืบของโจทก์ว่า โจทก์มิได้ขอวางเงินประกันดังกล่าวเอง แต่ฝ่ายพิกัดกับฝ่ายวิเคราะห์สินค้า มีความเห็นขัดแย้งกัน และต่อมาฝ่ายวิเคราะห์สินค้าส่งเรื่องให้ดำเนินคดีอาญาแก่โจทก์และให้ โจทก์วางเงินประกันค่าปรับดังกล่าว อันเป็นการวางเงินประกันโทษทางอาญาโดยโจทก์ไม่ได้ ประสงค์ให้ระงับคดีแต่อย่างใด โจทก์ย่อมต้องเสียหายตั้งแต่วันวางเงินประกันค่าปรับดังกล่าวและ ตามนัยแห่ง ป.พ.พ. มาตรา 7 โจทก์จึงมีสิทธิได้ดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินนี้นับแต่วัน วางเงินค่าปรับเช่นเดียวกับการวางเงินประกันค่าอากรดังวินิจฉัยมาแล้วข้างต้น แม้โจทก์ขอ ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 0.625 ต่อเดือน ซึ่งเท่ากับร้อยละ 7.5 ต่อปี โดยอ้างมาตรา 112 จัตวา วรรคสี่ แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 ก็เป็นกรณีโจทก์ประสงค์ในดอกผลสินิทยหาใช้กรณีโจทก์ มิได้ขอมาในคำฟ้องดังที่จำเลยอ้างไม่ ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/33 บัญญัติว่า สิทธิเรียกร้อง ดังต่อไปนี้ให้กำหนดอายุความ 5 ปี (1) ดอกเบี้ยค้างชำระ ฯลฯ คำว่า ดอกเบี้ยไม่ได้หมายความว่า เฉพาะดอกเบี้ยจากหนี้เงินกู้เท่านั้น อาจเป็นดอกเบี้ยจากหนี้กรณีอื่น ๆ ก็ได้ ซึ่งดอกเบี้ยค้างชำระที่ กำหนดอายุความ 5 ปีนี้ หมายถึงดอกเบี้ยที่ค้างชำระอยู่ก่อนวันฟ้องคดี แต่อย่างไรก็ตาม กรณี ผู้เสียหายต้องจ่ายเงินค่าอากรหรือเงินประกันอากร แต่ต่อมามีสิทธิได้คืนเงินอากรหรือเงินประกัน ค่าอากรเพราะเหตุที่มีการเรียกไว้เกินจำนวนอันพึงต้องเสียหรือเสียเพิ่มเพื่อบรรเทาภาระให้แก่ผู้ ต้องเสียหาย มาตรา 112 จัตวา วรรคสี่ แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 จึงบัญญัติให้คืนพร้อมด้วย ดอกเบี้ยร้อยละ 0.625 ต่อเดือน ของจำนวนเงินที่ต้องคืนโดยไม่คิดทบต้นนับแต่วันที่ได้ชำระค่า อากรหรือวางเงินประกันค่าอากรครั้งสุดท้ายจนถึงวันที่มีการอนุมัติให้จ่ายคืน และดอกเบี้ยที่ต้อง

จ่ายนี้ให้ถือเป็นเงินอากรที่ต้องจ่ายคืน การที่กฎหมายบัญญัติให้ถือเป็นอากรที่ต้องจ่ายคืนมีผล
ทำให้ดอกเบี้ยดังกล่าวไม่ใช่ดอกเบี้ยตาม ประมวลกฎหมายและพาณิชย์ ซึ่งมีกำหนดอายุความเพียง
5 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/33 (1) มาตรา 10 วรรคห้า แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469
บัญญัติว่า สิทธิเรียกร้องขอคืนเงินอากรเฉพาะเหตุที่ได้เสียไว้เกินจำนวนที่พึงต้องเสียจริงเป็นอัน
ระงับสิ้นไปเมื่อครบกำหนด 2 ปี นับจากวันนำของเข้าหรือส่งของออกแล้วแต่กรณี แต่คำเรียกร้อง
ขอคืนอากรเพราะเหตุอันเกี่ยวกับชนิด คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนักและราคาแห่งของใดๆ หรือ
เกี่ยวกับอัตราอากรสำหรับของใดๆ นั้น มิได้รับพิจารณาหลังจากที่ได้เสียอากรและของนั้นๆ ได้
ส่งมอบหรือส่งออกไปแล้ว เว้นแต่ในกรณีที่ได้แจ้งความไว้ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนการส่งออกว่า
จะยื่นคำเรียกร้องดังกล่าว หรือในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พึงต้องรู้ก่อนส่งมอบหรือส่งออกว่า
อากรที่ชำระไว้นั้นเกินจำนวนที่พึงต้องเสียสำหรับของที่ส่งมอบหรือส่งออก หมายถึง ผู้เสียหายที่
เสียอากรไว้เกินจำนวนที่ต้องเสียต้องยื่นคำร้องขอคืนเงินอากรที่ต้องเสียไว้เกินภายใน 2 ปี

คำพิพากษา

คดีนี้โจทก์ฟ้องขอดอกเบี้ยสำหรับเงินวางประกันค่าอากร แม้มาตรา 112 จัตวา วรรคสี่ บัญญัติให้
ดอกเบี้ยที่ต้องจ่ายนี้ถือเป็นเงินอากรที่ต้องจ่ายคืน แต่กรณีของโจทก์มิใช่กรณีสิทธิเรียกร้องขอ
คืนเงินอากรเพราะเหตุที่ได้เสียไว้เกินจำนวนที่พึงต้องเสียจริงซึ่งจะอยู่ในบังคับของมาตรา 10
วรรคห้า แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 และเมื่อไม่มีกฎหมายบัญญัติเรื่องอายุความในกรณีนี้ไว้
โดยเฉพาะจึงมีอายุความ 10 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/30 แต่สำหรับกรณีดอกเบี้ย
เงินวางประกันค่าปรับกรณีสำแดงผิดเป็นเท็จทำให้อากรขาดเป็นดอกเบี้ยในหนี้เงินซึ่งโจทก์มี
สิทธิได้รับตาม ประมวลกฎหมายและพาณิชย์ โดยมีอายุความ 5 ปี นั้น โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 8
สิงหาคม 2548 โจทก์ย่อมมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยค่าชาระจากจำเลยย้อนหลังไปเป็นเวลาไม่เกิน 5 ปี
คือนับแต่วันที่ 8 สิงหาคม 2543 จนกระทั่งถึงวันที่จำเลยคืนเงินประกันค่าปรับกรณีสำแดงผิด
เป็นเท็จทำให้อากรขาดให้แก่โจทก์คือวันที่ 23 มกราคม 2546 เท่านั้น โดยใช้ให้ดอกเบี้ยใน
อัตราร้อยละ 0.625 ต่อเดือน หรือร้อยละ 7.5 ต่อปีโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยใช้ดอกเบี้ย
อัตราร้อยละ 0.625 ต่อเดือน สำหรับเงินประกันค่าอากรและเงินประกันค่าปรับตั้งแต่วันที่ 5
พฤศจิกายน 2530 ถึงวันที่ 22 มกราคม 2546 เป็นเวลา 183 เดือน เป็นเงิน 30,881.25 บาท และ
ใช้ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี สำหรับเงินต้นจากค่าดอกเบี้ยที่โจทก์ควรได้ตั้งแต่วันที่ 23
มกราคม 2546 ถึงวันที่ฟ้องเป็นเงิน 11,798.18 บาท ค่าสินค่าตัวอย่างที่ไม่ได้คืนเป็นเงิน 10,176.50
บาท ค่าปรับและค่าเสียหายจากการที่มิได้รับตัวอย่างคืน ทำให้โจทก์ไม่สามารถส่งของได้ครบตาม
สัญญาเป็นเงิน 32,144.07 บาท ค่าทนายความและค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีเป็นเงิน 15,000
บาท และค่าดอกเบี้ยร้อยละ 15 ต่อปี ของต้นเงินยอดรวมของดอกเบี้ยดังกล่าวรวมเป็นเงินจำนวน
100,000 บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การ ขอให้ยกฟ้อง
ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้จำเลยชำระดอกเบี้ยจำนวน 30,881.25 บาท แก่โจทก์ พร้อม
ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 30,881.25 บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าชำระ
เสร็จ ให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ ส่วนค่าทนายความนั้น เมื่อปรากฏว่าโจทก์ไม่มี
ทนายความมาดำเนินคดี จึงไม่กำหนดค่าทนายความให้ ค่าขออื่นให้ยก โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ต่อ
ศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากร วินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยว่า
จำเลยต้องชำระดอกเบี้ยสำหรับเงินวางประกันค่าอากรและเงินประกันค่าปรับกรณีสำแดงผิด

เป็นเหตุทำให้อากรขาดตามฟ้องแก้โจทก์หรือไม่ โดยจำเลยอุทธรณ์ว่า ดอกเบี้ยที่ต้องจ่ายดังกล่าว ตามมาตรา 112 จัตวา วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 นั้น ต้องเป็นเงินประกันค่า อากรในส่วนที่เรียกเก็บไว้เกินจำนวนที่ต้องเสียเพิ่มเท่านั้น ไม่ใช่ต้องเสียดอกเบี้ยให้ทุกกรณีไป ทั้งนี้ ตามเจตนารมณ์ของกฎหมายน่าจะเป็นการคุ้มครองผู้นำเข้าหรือผู้เสียภาษีไม่ให้ต้องรับภาระใน ส่วนที่เกินจำนวนภาษีที่ต้องชำระหรือเสียเพิ่มหรือไม่ให้เจ้าพนักงานกลั่นแกล้งเรียกเงินประกัน จำนวนสูงมากเกินไปกว่าจำนวนภาษีที่ต้องชำระในภายหลัง ซึ่งในกรณีนี้เจ้าพนักงานของจำเลยได้ เรียกประกันค่าอากรไม่เกินกว่าภาษีที่ต้องชำระหากสินค้าที่โจทก์นำเข้าเป็นสินค้าที่ต้องเสียภาษีใน พิกัดที่เจ้าพนักงานกำหนด และจำนวนเงินประกันน้อยกว่าเงินที่ต้องชำระตามพิกัดศุลกากรที่ เจ้าพนักงานมีความเห็นดังกล่าว จึงไม่เกินจำนวนอันพึงต้องเสียหรือเสียเพิ่ม ดังนั้น การคืน เงินประกันจึงไม่ต้องชำระดอกเบี้ยแต่ประการใด นั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นว่า ปรากฏ ตามคำพิพากษาของศาลอาญาในคดีหมายเลขดำที่ 7058/2525 คดีหมายเลขแดงที่ 2522/2527 ระหว่างพนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ บริษัทสุนิสา จำกัด ที่ 1 กับพวกรวม 2 คน จำเลย ศาลพิพากษาว่า ข้อเท็จจริงยังรับฟังไม่ได้ว่าสินค้าพิพาทที่โจทก์นำเข้าจัดอยู่ในประเภท พิกัดศุลกากรประเภทที่ 39.6 ข จึงพิพากษายกฟ้อง คดีดังกล่าวถึงที่สุดแล้ว ประกอบกับสำหรับคดี ส่วนแพ่งนั้น จำเลยมิได้ฟ้องเรียกค่าภาษีอากรโดยอาศัยพิกัดศุลกากรตามที่อ้างให้โจทก์วางประกัน ค่าอากรและขาดอายุความ 10 ปี ตามมาตรา 10 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 แล้ว ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่าเป็นกรณีต้องคืนเงินประกันค่าอากรดังกล่าวเพราะเหตุที่ได้ เรียกเก็บไว้เกินจำนวนอันพึงต้องเสียหรือเสียเพิ่ม ซึ่งตามมาตรา 112 จัตวา วรรคสี่ แห่ง พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 บัญญัติให้คืนพร้อมดอกเบี้ยอัตร้อยละ 0.625 ต่อเดือนของ จำนวนที่ต้องคืนโดยไม่คิดทบต้น นับแต่วันที่ได้วางเงินประกันค่าอากรจนถึงวันที่มีการอนุมัติให้ จ่ายคืน อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยต่อไปว่า จำเลยต้องใช้ดอกเบี้ยสำหรับเงินประกันค่าปรับกรณีสำแดงพิกัดเป็นเหตุทำให้อากรขาดตามฟ้อง หรือไม่ โดยจำเลยอุทธรณ์ว่า ค่าอากรกับค่าปรับเป็นคนละส่วนกัน ค่าปรับมีความหมายอยู่ในตัว แล้วว่าค่าปรับคดีอาญา จำเลยเรียกเงินประกันค่าปรับจากโจทก์เนื่องจากจำเลยเห็นว่ากรกระทำ ของโจทก์เป็นความผิดฐานหลีกเลี่ยงอากรตามมาตรา 27 และมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติ ศุลกากร พ.ศ.2469 จำเลยได้ดำเนินคดีแก้โจทก์ในความผิดฐานดังกล่าวด้วย แต่ศาลอาญา พิพากษายกฟ้อง ค่าปรับจึงไม่ใช่ค่าอากร เงินประกันค่าปรับจึงไม่ใช่เงินประกันค่าอากรดังที่ ศาลภาษีอากรกลางวินิจฉัยไว้ดังกล่าวข้างต้น จำเลยต้องคืนเงินประกันค่าปรับเพราะไม่มีสิทธิจะ ยึดถือเงินประกันค่าปรับนี้แล้ว โจทก์จึงไม่มีสิทธิได้ดอกเบี้ยของเงินประกันค่าปรับจากจำเลย ทั้งมาตรา 112 จัตวา วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 ที่ศาลภาษีอากรกลางอ้างอิง นั้นก็ได้บัญญัติให้ดอกเบี้ยจากเงินประกันค่าปรับแต่อย่างใด จึงไม่สามารถอ้างเป็นกฎหมายให้ จำเลยต้องชำระดอกเบี้ยเงินประกันค่าปรับได้ นั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นว่า เงินประกัน ค่าอากรกับเงินประกันค่าปรับกรณีสำแดงพิกัดเป็นเหตุทำให้อากรขาดตามฟ้องเป็นเงินคนละส่วน กัน และแม้ว่ามาตรา 112 จัตวา วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มิได้บัญญัติให้ จำเลยต้องเสียดอกเบี้ยสำหรับเงินวางประกันค่าปรับ แต่การที่โจทก์ต้องวางประกันค่าปรับดังกล่าว ถือว่าโจทก์ต้องเสียหายตั้งแต่วางเงินประกันค่าปรับดังกล่าวโดยไม่สมควรใจ ดอกเบี้ยในเงินประกัน ค่าปรับตามที่โจทก์ฟ้องเรียกร้องจากจำเลยเข้าลักษณะเป็นดอกผลสินินัยที่โจทก์พึงได้ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 148 วรรคสาม ปรากฏตามคำฟ้องและทางนำสืบของ

โจทก์ว่า โจทก์มิได้ขอวางเงินประกันดังกล่าวเอง แต่ฝ่ายพิกัดกับฝ่ายวิเคราะห์สินค้าของจำเลยมีความเห็นขัดแย้งกัน และต่อมาฝ่ายวิเคราะห์สินค้าส่งเรื่องให้ฝ่ายคดีดำเนินคดีอาญาแก่โจทก์ และให้โจทก์วางเงินประกันค่าปรับดังกล่าว อันเป็นการวางเงินประกันโทษทางอาญาโดยโจทก์มิได้ประสงค์ให้ระงับคดีแต่อย่างใด โจทก์ย่อมต้องเสียหายตั้งแต่วันวางเงินประกันค่าปรับดังกล่าว และตามนัยแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 โจทก์จึงมีสิทธิได้ดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินนี้นับแต่วันวางเงินประกันค่าปรับเช่นเดียวกับการวางเงินประกันค่าอากรตั้งวินิจฉัยมาแล้วข้างต้น แม้โจทก์ฟ้องขอดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 0.625 ต่อเดือน ซึ่งเท่ากับร้อยละ 7.5 ต่อปี โดยอ้างมาตรา 112 จัตวา วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 ก็เป็นกรณีโจทก์ประสงค์ในดอกผลสินค้านั้น หาใช่กรณีโจทก์มิได้ขอมาในคำฟ้อง ดังที่จำเลยอ้างไม่ ที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษามานั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นฟ้องด้วยในผล อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยว่า ดอกเบี้ยตามฟ้องขาดอายุความหรือไม่ ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นว่า ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 บัญญัติว่า สิทธิเรียกร้องดังต่อไปนี้ให้มีกำหนดอายุความ 5 ปี (1) ดอกเบี้ยค้างชำระ ฯลฯ คำว่า ดอกเบี้ยไม่ได้หมายความว่าเฉพาะดอกเบี้ยจากหนี้เงินกู้เท่านั้น อาจเป็นดอกเบี้ยจากหนี้กรณีอื่น ๆ ก็ได้ ซึ่งดอกเบี้ยค้างชำระที่กำหนดอายุความ 5 ปีนี้หมายถึงดอกเบี้ยที่ค้างชำระอยู่ก่อนวันฟ้องคดี แต่อย่างไรก็ตามกรณีผู้เสียหายต้องจ่ายเงินค่าอากรหรือเงินประกันค่าอากร แต่ต่อมามีสิทธิได้คืนเงินอากรหรือเงินประกันค่าอากรเพราะเหตุที่มีการเรียกไวกินจำนวนอันพึงต้องเสียหรือเสียเพิ่ม เพื่อบรรเทาภาระให้แก่ผู้ต้องเสียภาษี มาตรา 112 จัตวา วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 จึงบัญญัติให้คืนพร้อมด้วยดอกเบี้ยอีกร้อยละ 0.625 ต่อเดือน ของจำนวนเงินที่ต้องคืน โดยไม่คิดทบต้น นับแต่วันที่ได้อำนาจอากรหรือวางเงินประกันค่าอากรครั้งสุดท้ายจนถึงวันที่มีการอนุมัติให้จ่ายคืน และดอกเบี้ยที่ต้องจ่ายนี้ให้ถือเป็นเงินอากรที่ต้องจ่ายคืน การที่กฎหมายบัญญัติให้ถือเป็นอากรที่ต้องจ่ายคืนมีผลทำให้ดอกเบี้ยดังกล่าวไม่ใช่ดอกเบี้ยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ซึ่งมีกำหนดอายุความเพียง 5 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 (1) ดังกล่าว ที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษามานั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นฟ้องด้วย สำหรับปัญหาที่จำเลยอุทธรณ์ว่า เมื่อมาตรา 112 จัตวา วรรคสี่ บัญญัติว่า ดอกเบี้ยที่ต้องจ่ายนี้ให้ถือเป็นเงินอากรที่ต้องจ่ายคืน ดังนั้น โจทก์ต้องขอคืนภายใน 2 ปี นับแต่วันนำเข้ามาตามมาตรา 10 วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 คดีโจทก์จึงขาดอายุความแล้ว นั้น เห็นว่า มาตรา 10 วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 บัญญัติว่า "สิทธิเรียกร้องขอคืนเงินอากรเฉพาะเหตุที่ได้เสียไวกินจำนวนที่พึงต้องเสียจริงเป็นอันระงับสิ้นไปเมื่อครบกำหนด 2 ปี นับจากวันนำเข้าหรือส่งออกแล้วแต่กรณี แต่คำเรียกร้องขอคืนอากรเพราะเหตุอันเกี่ยวกับชนิด คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนักและราคาแห่งของใด ๆ หรือเกี่ยวกับอัตราอากรสำหรับของใด ๆ นั้น มิให้รับพิจารณาหลังจากที่ได้เสียอากรและของนั้น ๆ ได้ส่งมอบหรือส่งออกไปแล้ว เว้นแต่ในกรณีที่โต้แย้งความไวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนการส่งมอบหรือส่งออกว่าจะยื่นคำเรียกร้องดังกล่าว หรือในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พึงต้องรู้อยู่ก่อนส่งมอบหรือส่งออกว่าอากรที่ชำระไว้นั้นเกินจำนวนที่พึงต้องเสียสำหรับของที่ส่งมอบหรือส่งออก" หมายถึง ผู้เสียหายที่เสียอากรไวกินจำนวนที่พึงต้องเสีย ต้องยื่นคำร้องขอคืนเงินอากรที่ต้องเสียไวกินภายใน 2 ปี คดีนี้โจทก์ฟ้องขอดอกเบี้ยสำหรับเงินวางประกันค่าอากร แม้มาตรา 112 จัตวา วรรคสี่ บัญญัติให้ดอกเบี้ยที่ต้องจ่ายนี้ถือเป็นเงินอากรที่ต้องจ่ายคืน แต่กรณีของโจทก์มิใช่

กรณีสิทธิเรียกร้องขอคืนเงินอากรเพราะเหตุที่ได้เสียไว้เกินจำนวนพึงต้องเสียจริงซึ่งจะอยู่ในบังคับของมาตรา 10 วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 และเมื่อไม่มีกฎหมายบัญญัติเรื่องอายุความในกรณีนี้ไว้โดยเฉพาะ จึงมีอายุความ 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/30 อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น แต่สำหรับกรณีดอกเบี้ยเงินวางประกันค่าปรับกรณีสำแดงพิกัดเป็นเท็จทำให้อากรขาด เป็นดอกเบี้ยในหนี้เงินซึ่งโจทก์มีสิทธิได้รับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์โดยมีอายุความ 5 ปี นั้น โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2548 โจทก์ยอมมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยค้างชำระจากจำเลยย้อนหลังไปเป็นเวลาไม่เกิน 5 ปี คือนับแต่วันที่ 8 สิงหาคม 2543 จนกระทั่งถึงวันที่จำเลยคืนเงินประกันค่าปรับกรณีสำแดงพิกัดเป็นเท็จทำให้อากรขาดให้แก่โจทก์คือวันที่ 23 มกราคม 2546 เท่านั้น โดยให้ใช้ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 0.625 ต่อเดือนหรือร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ขอ อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยต่อไปว่า การที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้จำเลยชำระดอกเบี้ยในต้นเงินดอกเบี้ยตามคำพิพากษานั้นเท่ากับ เป็นการคิดดอกเบี้ยทบต้นหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ดอกเบี้ยที่ค้างชำระนั้นได้กลายเป็นต้นเงินไปแล้ว กรณีจึงไม่ใช่เป็นการคิดดอกเบี้ยทบต้นตามมาตรา 112 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 ดังที่จำเลยอ้าง อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้นเช่นกัน พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระดอกเบี้ยสำหรับเงินวางประกันค่าอากรในอัตราร้อยละ 0.625 ต่อเดือน ของจำนวนเงินวางประกันค่าอากรจำนวน 19,000 บาท นับตั้งแต่วันที่โจทก์ได้วางเงินประกันค่าอากรถึงวันที่มีการอนุมัติให้จ่ายคืนแก่โจทก์ โดยไม่คิดทบต้น และให้ชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีของเงินประกันค่าปรับกรณีสำแดงพิกัดเป็นเท็จทำให้ค่าอากรขาดจำนวน 18,000 บาท นับตั้งแต่วันที่ 8 สิงหาคม 2543 ซึ่งเป็นวันที่สิทธิเรียกร้องดอกเบี้ยค้างชำระมีกำหนดครบอายุความ 5 ปี ถึงวันที่ 23 มกราคม 2546 ซึ่งเป็นวันที่โจทก์ได้รับเงินประกันค่าปรับดังกล่าวคืนจากจำเลย และให้จำเลยชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีของเงินดอกเบี้ยค้างชำระดังกล่าวนับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์ นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตาม คำพิพากษาศาลภาษีอากรกลาง ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

องค์คณะ

ไมตรี ศรีอรุณ · สุทัศน์ ศิริมหาพฤกษ์ · วีระพล ตั้งสุวรรณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4228/2555>